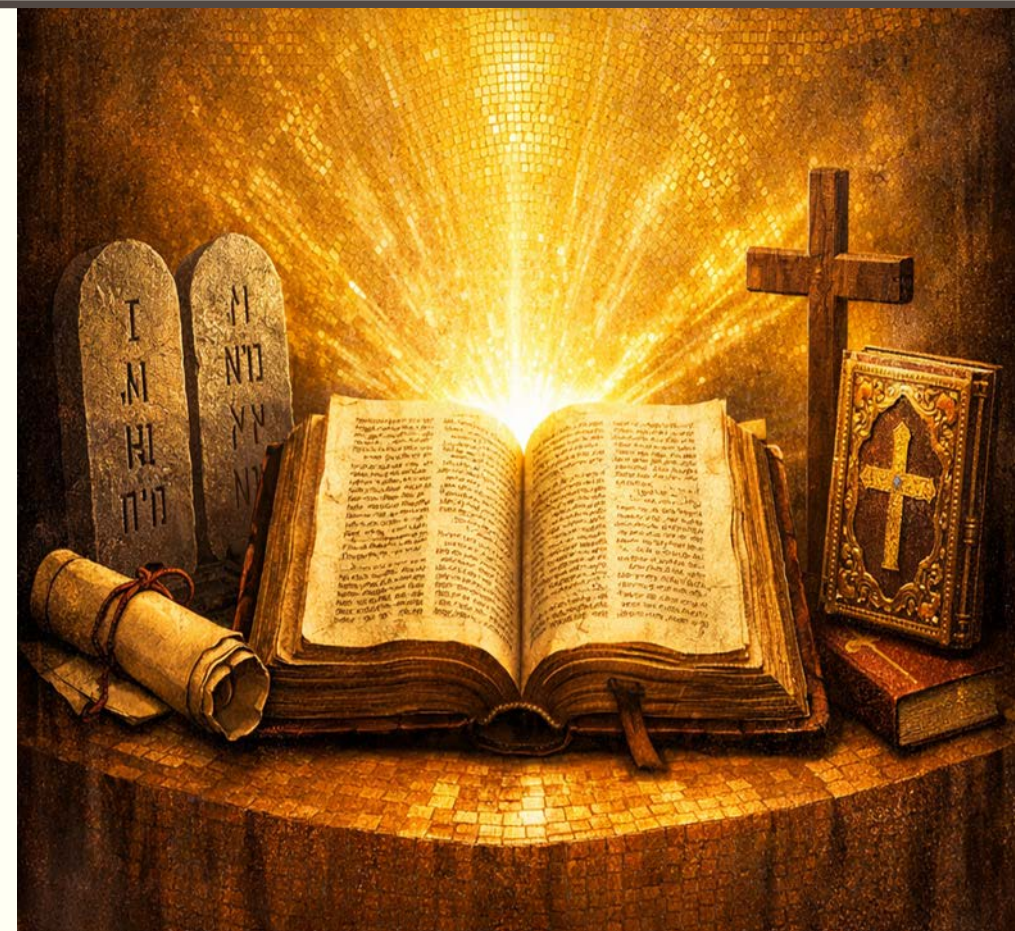

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

06 – Η χρήση της Παλαιάς Διαθήκης
από τον Ιησού Χριστό (β' μέρος)

Η πρόταση ΙΙ: Η Π.Δ. ως αιώνια αλήθεια και λόγος Θεού

Οι πολυάριθμες αναφορές στην Παλαιά Διαθήκη που απαντώνται στη διδασκαλία του Κυρίου μας –άλλες άμεσες και άλλες έμμεσες, άλλες ρητές και άλλες υπαινικτικές, άλλες διαφανείς και προφανείς και άλλες πιο κεκαλυμμένες και λεπτές– παρέχουν αδιαμφισβήτητες αποδείξεις όχι μόνο για την περιεκτική Του γνώση της Παλαιάς Διαθήκης σε όλα της τα μέρη, αλλά και για την αξιολόγησή της ως αιώνιας αλήθειας, ως λόγου Θεού «λαληθέντος», όπως βεβαιώνει η Επιστολή προς Εβραίους, «τοις πατράσιν εν τοις προφήταις πολυμερώς και πολυτρόπως» (Εβρ. 1:1).

Περίληψη της παρουσίας

Αναλύουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς Χριστός αξιοποίησε την Π.Δ. ως το θεμέλιο και την κύρια πηγή της διδασκαλίας Του. Υπογραμμίζεται ότι ο Κύριος αντιμετώπιζε τις Γραφές ως μια αδιαίρετη αυθεντία, αντλώντας παραδείγματα από όλο το εύρος του εβραϊκού κανόνα για να εικονογραφήσει πνευματικές αλήθειες και επερχόμενες κρίσεις. Μέσα από άμεσες αναφορές και λεπτές, έμμεσες νύξεις, οι πηγές καταδεικνύουν ότι η βιβλική γλώσσα αποτελούσε τον φυσικό τρόπο έκφρασης του Χριστού. Ακόμη και οι παραβολές Του αποκτούν βαθύτερο νόημα όταν ερμηνεύονται υπό το πρίσμα παλαιότερων προφητειών και νόμων, αποκαλύπτοντας τη συνέχεια του θείου σχεδίου. Τέλος, η ανάλυση παρουσιάζει τον Ιησού ως τη ζωντανή γέφυρα που μετατρέπει τις παλαιές επαγγελίες σε απτή πραγματικότητα για τους πιστούς.

Μέρος δεύτερο: Η Παλαιά Διαθήκη
ως αιώνια αλήθεια και λόγος Θεού

1. Το εύρος και η απόλυτη αυθεντία της Γραφής

1. Το εύρος της χρήσης της Παλαιάς Διαθήκης από τον Χριστό

Όταν εξετάζουμε τη χρήση της Παλαιάς Διαθήκης από τον Κύριό μας ως εικονογράφηση της γενικότερης διδασκαλίας Του, δύο πράγματα μας εντυπωσιάζουν αμέσως: Πρώτον, παρατηρούμε ότι το «λατομείο» από το οποίο λαμβάνονται αυτές οι εικονογραφήσεις είναι τόσο μεγάλο, όσο η ίδια η Παλαιά Διαθήκη.

2. Επισκόπηση ολόκληρου του εβραϊκού Κανόνα: Άβελ - Ζαχαρία

Το ότι ο Κύριός μας είχε ολόκληρη τη συλλογή των Εβραϊκών Γραφών υπό την επισκόπησή Του και στην υπηρεσία Του γίνεται σαφές όταν διαπιστώνουμε ότι, στην προειδοποίησή Του πως το αίμα όλων των προφητών που χύθηκε από καταβολής κόσμου θα απαιτηθεί από τη γενιά στην οποία απευθυνόταν, έκανε την αποκαλυπτική προσθήκη: «Από του αίματος Άβελ έως του αίματος Ζαχαρίου του απολομένου μεταξύ του θυσιαστηρίου και του οίκου» (Λουκ. 11:51). διότι η καταγραφή του φόνου του Άβελ βρίσκεται στην αρχή της Γένεσης, του πρώτου βιβλίου του εβραϊκού Κανόνα, και εκείνη του Ζαχαρία στο Β΄ Παραλειπομένων, το βιβλίο με το οποίο έκλειναν οι Εβραϊκές Γραφές (Β΄ Παραλ. 24:21).

3. Η απόλυτη αυθεντία και το αδιάσπαστο της Γραφής

Είναι επίσης σχετικό να παρατηρήσουμε ότι, όταν ο Κύριός μας επικαλέστηκε έναν στίχο από τους Ψαλμούς που αποκαλεί τους κριτές τού Ισραήλ «θεούς» (Ψαλμ. 82:6), τόνισε ότι η δήλωση ήταν αληθής επειδή προερχόταν από ένα βιβλίο που αποτελούσε μέρος της Γραφής, και η Γραφή κατέχει μια αυθεντία τόσο απόλυτη που «ου δύναται λυθήναι». Είναι αυθεντική σε όλα τα μέρη της (Ιωάν. 10:34-36). Αν και η έκφραση «η Γραφή» στον ενικό φαίνεται να αναφέρεται πάντα σε ένα συγκεκριμένο χωρίο, είναι πιθανό οι λέξεις στο Ιωάν. 10:35, που μεταφράζονται ως «και η Γραφή δεν μπορεί να ακυρωθεί», να σημαίνουν «και η Γραφή δεν μπορεί να αποσυντεθεί». Αν συμβαίνει αυτό, ο Κύριός μας θα αποδοκίμαζε εδώ οποιαδήποτε επιλεκτική μεταχείριση της Γραφής. Πρέπει να θεωρείται και να αντιμετωπίζεται ως ενιαίο σύνολο.

2. Ιστορικά παραδείγματα ως πνευματικές προειδοποιήσεις

4. Βιβλικές καταστροφές: προειδοποίηση για τελική ανταπόδοση

Δεύτερον, δεν μπορεί παρά να μας εντυπωσιάσει η τρομερή επισημότητα με την οποία μιλά ο Κύριος, καθώς ανακαλεί τις καταστροφές που έπληξαν τον αρχέγονο κόσμο γενικά, και τον Ισραήλ ειδικότερα, στις ημέρες της μεγαλύτερης ανομίας του. Αυτές τις παρουσιάζει ως αδιάψευστη απόδειξη της καταστροφής που πρέπει να επέλθει σε όλους τους πολιτισμούς που οικοδομούνται πάνω στην ανθρώπινη υπερηφάνεια, και της τελικής ανταπόδοσης που περιμένει τον αμετανόητο αμαρτωλό.

5. Η αληθινή πνευματική δόξα έναντι της τεχνητής επίδειξης

Όταν θέλει να διδάξει στους ανθρώπους τη φύση της αληθινής πνευματικής δόξας –τη δόξα τού να πράττει κανείς ανεπαίσθητα το θέλημα του Θεού– την αντιπαραβάλλει με την τεχνητή δόξα, για την οποία οι άνθρωποι συχνά μοχθούν πυρετωδώς· τη δόξα που επιτυγχάνεται με μια συνειδητή προσπάθεια εντυπωσιασμού και με την πολυτελή επίδειξη πλούτου. Συνδυάζοντας μια ευαίσθητη εκτίμηση της φύσης ως έργου του Θεού με μια βαθιά κατανόηση της Γραφής ως λόγου του Θεού, αντιπαραβάλλει τη δόξα ενός και μόνο από τα κοινά άνθη της Παλαιστίνης με τη δόξα της βασιλείας του Σολομώντα. «Ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων» (Ματθ. 6:29).

6. Πνευματική τύφλωση - κίνδυνος ηθικής οπισθοδρόμησης

Επιπλέον, όταν ο Κύριός μας θέλησε να τονίσει πόσο εύκολα η ενασχόληση με τις υποθέσεις αυτής της ζωής τυφλώνει την ψυχή μπροστά στο αναπόφευκτο της επερχόμενης κρίσης, υπενθυμίζει στους ακροατές Του πώς οι άνθρωποι έτρωγαν, έπιναν και παντρεύονταν μέχρι την ημέρα που ο Νώε εισήλθε στην κιβωτό και ήρθε ο κατακλυσμός και τους κατέστρεψε (Λουκ. 17:27). Ομοίως, για να προειδοποιήσει ενάντια στον κίνδυνο της ηθικής οπισθοδρόμησης, ανακαλεί στη μνήμη τους τη συντομότερη βιογραφία στον κόσμο, η οποία στην Παλαιά Διαθήκη περιορίζεται σε μία μόνο πρόταση (Γέν. 19:26) και εξιστορείται από τον Ίδιο με τρεις διαπεραστικές λέξεις: «Μνημονεύετε της γυναικός Λωτ» (Λουκ. 17:32).

7. Η αυθόρμητη χρήση της Π.Δ. στη διδασκαλία του Κυρίου

Πόσο φυσικά και αυθόρμητα ήρθαν στον νου του Κυρίου μας αυτές οι υποδειγματικές πράξεις θείας κρίσης ως συγκεκριμένες εικονογραφήσεις των αληθειών που ήθελε να υπογραμμίσει. Τέτοιες άμεσες αναφορές στην Παλαιά Διαθήκη ξεχωρίζουν τόσο καθαρά στη διδασκαλία Του, που κανένας αναγνώστης δεν μπορεί να τις παραβλέψει.

Υπάρχουν, ωστόσο, και άλλες αναφορές πιο έμμεσες και λεπτές, των οποίων η σημασία δεν ανιχνεύεται τόσο εύκολα.

3. Ο Χριστός ως ο ακρογωνιαίος λίθος

8. Ο αποδοκιμασθείς λίθος: προφητεία θριάμβου του Χριστού

Κανένας αναγνώστης δεν μπορεί να παραλείψει, για παράδειγμα, να προσέξει ότι όταν ο Κύριός μας παραθέτει τα λόγια του Ψαλμωδού «Λίθον όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας» (Λουκ. 20:17· Ψαλμ. 118:22), βλέπει σε αυτά μια προφητεία του θριάμβου που θα ακολουθήσει τη δική Του απόρριψη. Δεν είναι όμως τόσο προφανές, αλλά εξίσου αληθές, ότι στα επόμενα λόγια, όπως καταγράφονται από τον ευαγγελιστή Λουκά, αντλεί από ένα άλλο χωρίο της Γραφής (Ησ. 8:14-15) για να εικονογραφήσει μια συμπληρωματική αλήθεια· «αλλά και σαν πέτρα προσκόμματος... πολλοί θα σκοντάψουν σ' αυτόν, και θα πέσουν και θα συντριβούν, και θα παγιδευτούν και θα συλληφθούν».

9. Ο ακρογωνιαίος λίθος ως θείκη κρίση για τους εναντιούμενους

Όπως ακριβώς ο Ησαΐας είχε διδάξει ότι ο «Κύριος των Δυνάμεων» δεν ήταν μόνο ένα αγιαστήριο για όσους Τον φοβούνταν, αλλά και ένας «λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου» για εκείνους που Τον αμελούσαν ή Τον πλησίαζαν με λάθος πνεύμα, έτσι και ο Κύριος υποστήριξε ότι όποιος έθετε τον εαυτό του σε σκόπιμη αντίθεση με Εκείνον που ήταν ο «ακρογωνιαίος λίθος» στο θείκό οικοδόμημα –τον αληθινό Ισραήλ του Θεού– θα διαπίστωνε ότι αυτός ο λίθος θα έπεφτε πάνω του ως κρίση: «Πας ο πεσών επ' εκείνον τον λίθον συνθλασθήσεται· εφ' ον δ' αν πέση, λικμήσει αυτόν» (Λουκ. 20:18· δηλ. όποιος πέσει πάνω σ' αυτόν τον λίθο θα τσακιστεί, και σ' όποιον πέσει ο λίθος θα τον κομματιάσει).

4. Το βαθύτερο νόημα των παραβολών

10. Το βάθος των παραβολών υπό το φως της Παλαιάς Διαθήκης

Επίσης, δεν γίνεται γενικά αντιληπτό ότι ορισμένες λεπτομέρειες στις παραβολές του Κυρίου μας αποκτούν πολύ βαθύτερο νόημα όταν ερμηνεύονται υπό το φως της Παλαιάς Διαθήκης. Δ.χ. η παραβολή του Σπορέα (Ματθ. 13:3–9), όπου η εικόνα του σπόρου και της σποράς προέρχεται άμεσα από την Π.Δ.: ο λόγος του Θεού παρομοιάζεται με σπόρο που καρποφορεί (Ησ. 55:10-11)· «σπείρατε εις δικαιοσύνην» (Ωσηέ 10:12)· ανάγκη για «καλλιεργημένη γη», καρδιά (Ιερ. 4:3). Βαθύτερο νόημα: Χωρίς την Π.Δ. η παραβολή φαίνεται απλώς αγροτική εικόνα· τώρα με το υπόβαθρο, ο σπόρος=λόγος Θεού· τα εδάφη=πνευματική κατάσταση του λαού Ισραήλ· η αποτυχία καρποφορίας συνδέεται με την ανυπακοή που καταγγέλλουν οι προφήτες. Άρα η παραβολή δεν είναι απλή ηθική διδασκαλία, αλλά συνέχεια της προφητικής κριτικής της Π.Δ.

11. Παραβολή των κακών γεωργών (Ματθ. 21:33-46)

Το Παλαιδιαθηκικό υπόβαθρό της βασίζεται σχεδόν άμεσα στο Ησ. 5:1-7, στο άσμα του αμπελώνα, όπου: ο αμπελώνας = Ισραήλ· ο ιδιοκτήτης = Θεός· οι άκαρποι καρποί = αδικία.

Το βαθύτερο νόημα στην παραβολή βρίσκεται εδώ: οι γεωργοί = ηγέτες του Ισραήλ· οι δούλοι = προφήτες· ο υιός = ο Χριστός.

Συνεπώς, χωρίς την Π.Δ., μοιάζει με ιστορία αδικίας. Με το υπόβαθρο, γίνεται καταγγελία της ιστορίας του Ισραήλ και προφητεία της απόρριψης του Μεσσία.

12. Το δαχτυλίδι ως σύμβολο αποκατασταθείσας υιοθεσίας

Στην παραβολή του Ασώτου Υιού· το ερώτημα: Γιατί, για παράδειγμα, ο πατέρας του επιστρέφοντος ασώτου διέταξε να του βάλουν δαχτυλίδι στο χέρι και να τον ντύσουν με την καλύτερη στολή; (Λουκ. 15:22). Η απάντηση είναι σαφής: Το δαχτυλίδι ήταν σημάδι της αποκατασταθείσας ιδιότητας της υιοθεσίας, όπως ακριβώς το δώρο ενός σφραγιδόλιθου από τον Φαραώ στον Ιωσήφ ήταν σημάδι ότι κατείχε μια αναγνωρισμένη θέση στη βασιλική αυλή και ήταν περιβεβλημένος με την εξουσία του βασιλιά (Γεν. 41:42).

13. Τα νέα ενδύματα ως σημάδι συγχώρεσης της ανομίας

Συνέχεια στην παραβολή του Ασώτου Υιού· το να ενδυθεί με πολυτελή ενδύματα ήταν σημάδι ότι η ανομία του είχε συγχωρεθεί, όπως συνέβη στις ημέρες του προφήτη Ζαχαρία, όταν ο άγγελος του Κυρίου αντιμετώπισε τον αρχιερέα Ιησού και είπε σε όσους στέκονταν ενώπιόν του: «Αφαιρέστε τα ρυπαρά ενδύματα από πάνω του» και στη συνέχεια πρόσθεσε: «Ιδού, αφήρεσα από σου τας ανομίας σου και ενδύσατε αυτόν ποδήρη» (Ζαχ. 3:4).

14. Το Μέγα Δείπνο: Η απόλυτη προτεραιότητα της πρόσκλησης

Μια άλλη παρόμοια έμμεση αναφορά μπορεί ίσως να βρεθεί στην παραβολή του Μεγάλου Δείπνου. Διαβάζοντας τις δικαιολογίες τριών ανθρώπων που αρνήθηκαν την πρόσκληση, τείνουμε αρχικά να πιστέψουμε ότι ήταν βάσιμες. Ιδιαίτερα στην περίπτωση του ανθρώπου που είπε «γυναίκα έγημα, και δια τούτο ου δύναμαι ελθείν» (Λουκ. 14:20). Διότι, πόσο παράλογο θα ήταν να αναβληθεί ένας μήνας του μέλιτος για να παραβρεθεί ο γαμπρός σε ένα δείπνο! Ο άνθρωπος αυτός θα μπορούσε εύλογα να ισχυριστεί ότι είχε τον νόμο με το μέρος του, καθώς είναι γεγραμμένο: «Εάν τις λάβη γυναίκα νεωστή... ουκ εξελεύσεται εις τον πόλεμον, ουδέ επιβληθήσεται αυτώ ουδέν πράγμα» (Δευτ. 24:5). Το γεγονός ότι στην παραβολή αυτή η δικαιολογία θεωρείται άκυρη από τον Κύριο, δείχνει ακόμη πιο καθαρά ότι δεν επρόκειτο για ένα συνηθισμένο δείπνο. Είχαν κληθεί να φάνε άρτο στη Βασιλεία του Θεού (Λουκ. 14:15)· και όταν ο Θεός απευθύνει μια τέτοια πρόσκληση, η απάντηση πρέπει να είναι άμεση, κατηγορηματική και χωρίς όρους.

15. Ο κόκκος σινάπεως και ο θερισμός: Παγκόσμια βασιλεία & κρίση

Στην παραβολή του σπόρου που μεγαλώνει, η αναφορά ότι το δέντρο απλώνει μεγάλα κλαδιά ώστε «δύνασθαι υπό την σκιάν αυτού τα πετεινά του ουρανού κατασκηνοῦν» (Μάρκ. 4:32), δεν είναι απλώς υπερβολή για να τονιστεί η αντίθεση ανάμεσα στο μικρό ξεκίνημα και το μεγάλο αποτέλεσμα. Είναι μια νύξη στον παγκόσμιο χαρακτήρα της βασιλείας του Θεού, υπό το φως της ερμηνείας του Δανιήλ για το όνειρο του Ναβουχοδονόσορα (Δαν. 4:21). Ομοίως, η παραβολή γίνεται παραβολή κρίσης επειδή οι καταληκτικές λέξεις «αποστέλλει το δρέπανον, ότι παρέστηκεν ο θερισμός» είναι παράθεμα από το Ιωήλ 3:13, ένα χωρίο που απεικονίζει τη θεία κρίση.

5. Ο χαρακτήρας του Μεσσία και η θεία εξουσία

16. Η μη αντίσταση & ο χαρακτήρας του ιδανικού δούλου του Θεού

Η διδασκαλία Του για τη μη αντίσταση στην προσωπική προσβολή στην *Επί του Όρους Ομιλία* (Ματθ. 5:39-40) αποκτά βαθύτερη σημασία όταν ανακαλύπτουμε ότι είναι διατυπωμένη με όρους που χρησιμοποίησε ο Ησαΐας για να περιγράψει τον ιδανικό Δούλο του Θεού, ο οποίος λέει: «Τον νώτόν μου έδωκα εις μάστιγας και τας σιαγόνας μου εις ραπίσματα, το δε πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων» (Ησ. 50:6). Καθώς ο χαρακτήρας του ιδανικού δούλου εκδηλώθηκε συγκεκριμένα μόνο σε ένα πρόσωπο, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, υπενθυμίζεται έτσι η πολύ σημαντική αλήθεια ότι η διδασκαλία της *Επί του Όρους Ομιλίας* δεν είναι μια γενική ηθική για τον καθένα, αλλά το ιδανικό του προσωπικού χαρακτήρα που κάθε πιστός πρέπει να αγωνίζεται να φτάσει, καθώς υπό την επήρεια του θείου Πνεύματος ο Χριστός μορφώνεται μέσα του.

17. Ο «δάκτυλος Θεού» και η έλευση της Βασιλείας Του

Ή πάλι, όταν ο Κύριός μας βεβαιώνει ότι αν Εκείνος εκβάλλει τα δαιμόνια «εν δακτύλῳ Θεού», τότε η Βασιλεία του Θεού έχει έρθει (Λουκ. 11:20), τα λόγια Του γίνονται πιο μεστά όταν θυμηθούμε ότι οι Αιγύπτιοι μάγοι στις ημέρες του Φαραώ απέτυχαν στην προσπάθειά τους να εξέλθουν σκνίπες και έτσι να μιμηθούν την πληγή που προκάλεσαν οι ράβδοι του Μωυσή και του Ααρών· παραδεχόμενοι την αδυναμία των μαγικών δυνάμεων που διέθεταν μπροστά σε αυτή τη θειική επίσκεψη, ομολόγησαν στον Φαραώ: «Δάκτυλος Θεού εστι τούτο» (Εξοδ. 8:19).

18. «Οι λίθοι κεκράζονται»: Η αναπόφευκτη ομολογία της αλήθειας

Ἡ ἀκόμη, ὅλοι θυμόμαστε τα συγκλονιστικά λόγια του Κυρίου μας ὅταν, κατὰ τη διαδρομὴ ἀπὸ το Ὅρος των Ελαιῶν, «τινὲς των Φαρισαίων ἀπὸ το ὄχλου εἶπον πρὸς αὐτόν· Διδασκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς σου», ὀρισμένοι Φαρισαῖοι Του ζήτησαν νὰ ἐπιπλήξει τοὺς μαθητὲς Του ἐπειδὴ ἔχαιραν καὶ αἰνούσαν τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα τὰ θαυμαστά ἔργα που εἶχαν δεῖ, χαιρετίζοντάς Τον ὡς τὸν Βασιλέα που ἐρχεται ἐν ὀνόματι Κυρίου. «Λέγω ὑμῖν», εἶπε, «ὅτι εἴν οὔτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. 19:40).

19. Η φωνή των λίθων ως καταδίκη της ανομίας (Αββακούμ)

Όμως, η φύση της κραυγής που φαντάστηκε ότι θα ξεσπούσε από τις άψυχες πέτρες των σπιτιών της Ιερουσαλήμ γίνεται σαφέστερη, αν υποθέσουμε ότι είχε κατά νου το χωρίο όπου ο προφήτης Αββακούμ περιγράφει την κατηγορία που θα εκτοξευόταν εναντίον των δόλιων οικοδόμων της εποχής του, οι οποίοι αποκόμιζαν άνομο κέρδος από τα κτίσματά τους. Ήταν σαν να δινόταν στα δικά τους αδικοαποκτημένα σπίτια το χάρισμα της ομιλίας ακριβώς για να τους καταδικάσουν: «Διότι λίθος εκ τοίχου βοήσεται και κάρθαρος (ξύλο) εκ ξύλου φθέγγεται αυτά» (Αββ. 2:11).

6. Η Γραφή ως “μητρική γλώσσα” του Ιησού Χριστού

20. Η Γραφή ως “μητρική γλώσσα” και ζωντανός λόγος του Χριστού

Πόσο φυσικά και εύκολα στρέφεται ο Κύριός μας από τις ιστορίες των πατριαρχών στα ρήματα των προφητών και αντίστροφα, στους λόγους που βγαίνουν από τα χείλη Του σε διάφορες περιστάσεις.

Η γλώσσα της Βίβλου είναι η μητρική Του γλώσσα. Είναι επίσης ο φυσικός –ή ίσως θα έπρεπε να πούμε ο υπερφυσικός– διάυλος έκφρασης Του, επειδή μετέχει στις υποθέσεις του Πατρός Του, και η Παλαιά Διαθήκη είναι ο ζωντανός και αιώνιος λόγος του Πατρός Του.

21. Ο Ναθαναήλ και η κλίμακα του Ιακώβ

Αυτή την αλήθεια εξέφρασε ο Κύριος κατά τη συνάντησή Του με τον Ναθαναήλ, με λόγια χρωματισμένα από την ιστορία του Ιακώβ. Ο Ιακώβ είχε ονειρευτεί μια κλίμακα στην οποία άγγελοι ανέβαιναν και κατέβαιναν (Γέν. 28:10-22). Ο Ιησούς λέει στον Ναθαναήλ –έναν «αληθινό Ισραηλίτη» χωρίς δόλο– ότι η μαθητεία του θα τον αξιώσει να δει στην πραγματικότητα αυτό που ο Ιακώβ είδε μόνο σε όνειρο. Διότι ο ίδιος ο Ιησούς ήταν η κλίμακα που μόνη μπορούσε να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ ουρανού και γης: «Αμήν αμήν λέγω υμίν, όψεσθε τον ουρανόν ανεωγότα, και τους αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και καταβαίνοντας επί τον υιόν του ανθρώπου» (Ιωάν. 1:51).

22. Τα ονόματα των δικαίων στο θείο βιβλίο των ουρανών

Στην προτροπή Του προς τους Εβδομήκοντα μαθητές να χαίρονται, επειδή «τα ονόματα υμών εγράφη εν τοις ουρανοίς» (Λουκ. 10:20), ο Κύριός μας ανακαλεί την πεποίθηση, ήδη από την εποχή του Μωυσή, για την ύπαρξη ενός θειικού βιβλίου που περιέχει τα ονόματα των δικαίων («είπε Κύριος προς Μωυσήν· ει τις ημάρτηκεν ενώπιόν μου, εξαλείψω αυτούς εκ της βίβλου μου»· Έξοδ. 32:33· Ψαλμ. 69:28).

23. Η πρόνοια για τους πτωχούς και η παντοδυναμία του Θεού

Η απάντησή Του στους αποστόλους όταν παραπονέθηκαν για το πολύτιμο μύρο (Μάρκ. 14:7) βασίζεται στην πρόβλεψη του Μωσαϊκού νόμου ότι «ου γαρ μη εκλίπη ενδεής από της γης» (Δευτ. 15:11). Επίσης, η διαβεβαίωσή Του ότι «πάντα δυνατά παρά τω Θεώ» (Μάρκ. 10:27) αντηχεί τα λόγια του Θεού προς τον Αβραάμ: «Μη αδυνατεί παρά τω Θεώ ρήμα;» (Γέν. 18:14), καθώς και την πίστη του Ιώβ (Ιώβ 42:2).

24. Η φυτεία του ουράνιου Πατρός και ο έλεγχος των Φαρισαίων

Τέλος, όταν οι Φαρισαίοι σκανδαλίστηκαν από τη διδασκαλία Του για την καθαρότητα της καρδιάς, τα λόγια Του «πάσα φυτεία ην ουκ εφύτευσεν ο πατήρ μου ο ουράνιος εκριζωθήσεται» (Ματθ. 15:13) βασιζόνταν στην περιγραφή του Ησαΐα για τον Ισραήλ ως «κλάδο του Θεού και έργο των χειρών Του» (Ησ. 60:21). Η σαφής υποδήλωση ήταν ότι, κατά την κρίση του Κυρίου, αυτοί οι Φαρισαίοι δεν ήταν μέλη του αληθινού Ισραήλ μέσω του οποίου θα μπορούσε να δοξαστεί ο Θεός.

Ανακεφαλαίωση

1. Το εύρος και η απόλυτη αυθεντία της Γραφής

Η ενότητα αυτή παρουσιάζει τη Γραφή ως το θεμέλιο της διδασκαλίας του Χριστού και τονίζει την αδιαίρετη αυθεντία της:

1. Το εύρος της χρήσης της Παλαιάς Διαθήκης από τον Χριστό
2. Επισκόπηση ολόκληρου του εβραϊκού Κανόνα: Άβελ - Ζαχαρία
3. Η απόλυτη αυθεντία και το αδιάσπαστο της Γραφής

2. Ιστορικά παραδείγματα ως πνευματικές προειδοποιήσεις

Εδώ εξετάστηκε πώς ο Κύριος χρησιμοποίησε βιβλικά γεγονότα για να διδάξει ηθικές αλήθειες και να προειδοποιήσει για την επερχόμενη κρίση:

1. Βιβλικές καταστροφές: προειδοποίηση για τελική ανταπόδοση
2. Η αληθινή πνευματική δόξα έναντι της τεχνητής επίδειξης
3. Πνευματική τύφλωση - κίνδυνος ηθικής οπισθοδρόμησης
4. Η αυθόρμητη χρήση της Π.Δ. στη διδασκαλία του Κυρίου

3. Ο Χριστός ως ο ακρογωνιαίος λίθος

Αυτή η ενότητα επικεντρώθηκε στις προφητικές αναφορές για τον Μεσσία ως «λίθο», που αποτελεί θρίαμβο για τους πιστούς αλλά κρίση για τους εναντιούμενους:

1. Ο αποδοκιμασθείς λίθος: προφητεία θριάμβου του Χριστού
2. Ο ακρογωνιαίος λίθος ως θεϊκή κρίση για τους εναντιούμενους

4. Το βαθύτερο νόημα των Παραβολών

Αναλύθηκε πώς οι παραβολές του Χριστού αποκτούν πνευματικό βάθος όταν ερμηνεύονται μέσα από το υπόβαθρο της Παλαιάς Διαθήκης:

1. Το βάθος των παραβολών υπό το φως της Παλαιάς Διαθήκης
2. Παραβολή των κακών γεωργών (Ματθ. 21:33-46)
3. Το δαχτυλίδι ως σύμβολο αποκαταστάσεως υιοθεσίας
4. Τα νέα ενδύματα ως σημάδι συγχώρεσης της ανομίας
5. Το Μέγα Δείπνο: Η απόλυτη προτεραιότητα της πρόσκλησης
6. Ο κόκκος σινάπεως και ο θερισμός: Παγκόσμια βασιλεία & κρίση

5. Ο χαρακτήρας του Μεσσία και η θεία εξουσία

Εδώ παρουσιάστηκε ο χαρακτήρας του Χριστού ως του “ιδανικού Δούλου” και η εκδήλωση της θείας Του εξουσίας στον κόσμο:

1. Η μη αντίσταση & ο χαρακτήρας του ιδανικού δούλου του Θεού
2. Ο «δάκτυλος Θεού» και η έλευση της Βασιλείας Του
3. «Οι λίθοι κεκράζονται»: Η αναπόφευκτη ομολογία της αλήθειας
4. Η φωνή των λίθων ως καταδίκη της ανομίας (Αββακούμ)

6. Η Γραφή ως “μητρική γλώσσα” του Ιησού Χριστού

Η καταληκτική ενότητα έδειξε ότι ο βιβλικός λόγος ήταν ο φυσικός τρόπος έκφρασης του Χριστού, συνδέοντας τις επαγγελίες με την πραγματικότητα:

1. Η Γραφή ως “μητρική γλώσσα” και ζωντανός λόγος του Χριστού
2. Ο Ναθαναήλ και η κλίμακα του Ιακώβ
3. Τα ονόματα των δικαίων στο θείο βιβλίο των ουρανών
4. Η πρόνοια για τους πτωχούς και η παντοδυναμία του Θεού
5. Η φυτεία του ουράνιου Πατρός και ή ο έλεγχος των Φαρισαίων

ΘΕΡΜΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΣΑΣ
